

Kl. 12:47

Uanset om en telefonaflytning sker i medfør af en retskendelse på personen eller i øjemed, vil der være en adgang til efterfølgende domstolskontrol, og i begge tilfælde vil politiet af egen drift efterfølgende skulle orientere retten om de enkelte telefonaflytninger og grundlaget for aflytningerne. På den anden side kan en udvidelse af mulighederne for at afsige retskendelser på personen siges at have en vis principiel karakter i forhold til domstolskontrol m.v. Målet med at kræve, at retten, når den – i gåseøjne – afgiver den almindelige kendelse om telefonaflytning, skal angive, hvilke telefonnumre politiet må aflytte, er altså at opnå en præcis afgrænsning af rettens bemyndigelse til politiet. Ved en retskendelse om aflytning på personen er det på samme måde som ved aflytning i øjemed politiet, der i første omgang vurderer, om betingelserne efter retsplejeloven for at foretage aflytning af de enkelte telefonnumre er opfyldt. Der er først efter telefonaflytningens iværksættelse adgang til egentlig domstolskontrol af aflytningen.

Ud fra en samlet afvejning af disse hensyn har regeringen fundet det rigtigst, at den foreslåede udvidelse af mulighederne for aflytning på personen afgrænses til ud over sager om terrorisme m.v. at gælde for visse andre alvorlige straffelovsovertrædelser, der indebærer fare for menneskers liv eller helbred m.v., og som i praksis ofte har eller kan have relation til mere systematisk og organiseret kriminalitet, herunder bandekriminalitet. I sådanne sager er de mistænkte erfaringsmæssigt generelt mere tilbøjelige til at forsøge at sløre deres indbyrdes kommunikation ved f.eks. ofte at skifte kommunikationsmidler.

Det er min opfattelse, at den udvidelse, som regeringen har foreslået med L 124, tager hensyn til at fremme den nødvendige politiindsats og politiets arbejde mod grov og alvorlig kriminalitet, samtidig med at reglerne ikke går længere, end der er behov for, og der vil også være adgang til efterfølgende domstolskontrol af de enkelte telefonaflytninger. Regeringen kan derfor ud fra en afvejning af retssikkerhedsmæssige hensyn over for det praktiske behov ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag om at udvide muligheden for at afsige retskendelse om aflytning på personen til alle sager, hvor der kan foretages indgreb i meddelelshemmeligheden.

Jeg kan tilføje, at jeg som led i regeringens bandepakke inden for kort tid vil fremlægge et regeringslovforslag, som bl.a. vil give mulighed

for at anvende telefonaflytninger i sager om grov overtrædelse af våbenlovgivningen, f.eks. omfattende handel med eller indsmugling af skydevåben. Lovforslaget forventes således udformet, at der også i sådanne sager bliver mulighed for aflytning på personen.

Det andet element i beslutningsforslaget går ud på at forlænge fristen for f.eks. telefonaflytning, sådan at en retskendelse, der skal give politiet tilladelse til aflytning, skal gælde i 8 uger i stedet for som i dag 4 uger. Efter retsplejeloven skal retten i en kendelse om f.eks. telefonaflytning fastsætte det tidsrum, hvor politiet kan foretage aflytningen. Det gælder både ved en almindelig aflytningskendelse og ved en kendelse om aflytning på personen. Tidsrummet skal være så kort som muligt og må som nævnt ikke overstige 4 uger. Tidsrummet kan forlænges af retten, men højst med 4 uger ad gangen.

Længden af den frist, som retten fastsætter f.eks. for en telefonaflytning, må efter min opfattelse bero på en afvejning af to modsatrettede hensyn. En telefonaflytning indebærer et indgreb i borgernes ret til privatliv og fri korrespondance, og det er derfor et væsentligt hensyn at beskytte den, som indgrebet retter sig mod, altså den mistænkte, mod, at indgrebet strækker sig over længere tid end nødvendigt. Omvendt er der også væsentlige hensyn til politiets efterforskning og til, at politiets anklagemyndigheds og domstolens ressourcer ikke belastes uforholdsvist meget ved ofte gentagne retsmøder om det samme spørgsmål.

Efter regeringens opfattelse er den gældende 4-ugers-frist udtryk for en passende afvejning mellem disse hensyn. Rigsadvokaten har således oplyst over for Justitsministeriet, at man ikke er bekendt med, at fristen på 4 uger generelt skulle medføre uforholdsmæssige vanskeligheder for politiets efterforskning eller medføre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug for politiet og anklagemyndigheden. På denne baggrund kan regeringen heller ikke støtte dette led i beslutningsforslaget.

Kl. 12:52

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er en enkelt kort bemærkning til justitsministeren. Den er fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 12:52

Morten Østergaard (RV):

Jeg er sådan set ganske tryk ved justitsministerens afvisning af beslutningsforslaget, men jeg vil bare gerne bede om lige at få ministeren til måske at uddybe bemærkningerne om, hvad det